JOHAN FORSSELL
VÄSTMANLANDS V:A

— Folkskollärarens kall är tungt, men ädelt och värdigt
— tänkte Johan Forssell en dag i sin tidiga mandom,
medan han pröfvande tummade på sin Hökhufvudsbiceps.
— Denna — tänkte han — räcker väl te å pränta katkesen
in i hocken dumbom som hälst! — och beslutet var fattadt.
Snart vi se honom proppad och däst af vetandets skatter,
ett seminarieljus, i Säters skolas kateder,
medan Abcd och Budord och Bibliska strömma
ur honom som ur en kvarn, och när Säter var bildadt och moget,
sökte han, ledd af en inre drift, sin utkomst i Kolbäck.
Samma välsignade ström af vishet vällde ur Johan
— Abcd och 2×2, Hvad är det? Gå i skamvrån! —
allt var sig likt utom det att lönen var större i Kolbäck.
Sen fann han på att skaffa sig bin — en bisyssla alltså,
— vitsen kom af sig själf — förlåt mig, vördade talman!
Bina förökade sig. Snart trängdes kupa vid kupa
— som i en storstad — på Johans gård. Visst dröpo väl stundom
Johans mustascher af hannog, men dock han sålde det mästa
och till biskötselsinstruktör i länet han valdes.
Sysslan är lukrativ och därhos för ett snille af Johans
goda kaliber fostrande nog! När han kom att begrunda
bisamhällenas konstruktion och arbetsfördelning,
väcktes den björn som sof i hans själ: Socialpolitiken.
Då vardt katedern för trång och som bina svärmade tanken
fjärran till Stockholm och in i den bänk, där Västmanlands södras
representant har sin cell i andra kammarens kaka.
Alltnog! Han valdes till riksdagsman, och med suppleantskap
hedrades han snart nog i särskildt och tillfälligt utskott.
Ifrån biysslerí till mångsysslerí tyckes steget
ej vara särdeles långt hos oss, men väl i en bistock!
Johan var först liberal. Han var alltså blott hvita plåstret,
nattståndén, kylslagen, ljum och blaskig och jälmig som ölost.
Icke passade det för en innerst helgjuten ande!
Alltså blef Johan socialist, när tiden vardt mogen —
där vi ha honom nu. Men hur går det med barnen i Kolbäck?
Och hvad blir han härnäst? Se opp för bomberna, gubbar!

Albert Engström.